

ра . . . Но, не, повтори подирь малко размы-
слянье, не трѣба да посрамиж народа си; никога
единъ Френець не са е отказвалъ на призованіе-
то на Марса и на Купидона. И тѣй хайде. И
като си пооправи вратовръзката предъ едно о-
гледало на гостинницата намъкнѣ новы рѣкавицы
и са покачи.

Г-жа Кора Буттерфлай го чакаше обрѣжена съ
сичкитѣ женскы прелести: облечена въ балны
дрехы тя сѣдѣше въ единъ отъ онѣзи столове—
люлки, които е произвело бездѣйствието на кре-
олкитѣ и смѣташе съ разсѣдителныя си и поло-
жителенъ умъ имотството на младыйтъ френець.
Тя наистина бѣше мома пълна отъ очарователны
прелести, прекрасна като повечето Американки,
опытна въ любовнытъ работы като дърта баба,
имаше добродѣтель добръ пресмѣтнѣта, сирѣчь
най-твърдата и най-малко хлѣзгавата отъ сичкы-
тъ добродѣтели; съ една рѣчь имаше хубость на
цѣвнѣжлъ тріандафилъ, но и душа неприступна като
на набожна баба. Когато стигнѣ на възраст за
женянье, баща ѣ Самуилъ Буттерфлай изрече ѣ
слѣдующето слово, което щеше да ѣ послужи ка-
то правило за поведеніе и като Евангеліе.

“ Мила моя Кора, обычамъ та безмѣрно и же-
лаѣхъ твоего благополучіе. Давамъ ти слѣдователно
хилада доллара на година; и съсъ тѣзи пары какъ-
то и съ дълговетѣ които може да направишъ по-
грижи са да са оженишъ. Ако въ петъ години